

Нера Ивеновић

ЈАО СИ ГА ОНОМЕ ТКО СЕ БОЈИ ДУХОВА

Рекли су ми да је негдје записано зашто смо на свијету. Отворила сам многе књиге, огулила табане, завирила у све углове, у лонце, свемирске капсуле и туђе дланове. Заплијенила идеје, украла велике мисли и... ништа! Нигдје записа.

Тек кад ми је једног дана дојадило да даље тражим легох у раку и замислите... одмах ми је било све јасно. Враг је то кад тражиш одје гдје је прејакo свијетло.

Но ништа, још увијек није прекасно. Покушати ћу пузати унатраг, а јао си га ономе тко ме сретне (мислим ако се боји духова!)

МОЖДА ЈЕ НАЈБОЉЕ ЖИВЈЕТИ УНАПРИЈЕД

Питам се зашто носите главе под пазухом кад кишна не пада. И тако је свеједно куда сте их дијели, а љепше би изгледали као људи.

Питам се много тога на пролазу, а нарочито кад сунце сије. Али ништа не могу чути кад сте обично иза питања. Да, то је оно тужно кад не можеш натраг, али је истинито по бијеломе дану. У ноћи је друга ствар, али ја тада нисам више дневна.

Најбоље је зато не постављати никаква питања по дану, а можда уопће никада.

Можда је најбоље живјети унапријед!

СЛАБО ЈЕ ТО КАД СЕ НИШТА НЕ ЗНА

Зашто бих требала бити жива кад ми то
нитко потврдио није на суду крајем овог столећа,
а море безбрижно испире
моје трагове у пијеску.

Тко може уопће тврдити да је варка
кад свједоци не би били лажни,
а свијећа би дрхтала на одру као крива заклетва.

Слабо је то кад се ништа не зна,
а море упорно и даље шути!